

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. június 30.
(vasárnap)**

Horváth Géza

SZABADÍTÓT TÁMASZTOTT

Énekek: 136,1-2; 613; 469; 156

Lekció: Bír 5,1-9

Alapige: Bír 1,1; 21,25

Imádkozzunk!

Hálás szívvel magasztalunk Téged, hogy úgy dicsérhettünk, élő Urunk, mint akiről azt énekeltük az énekben, hogy jó kedvet mutatsz irántunk, vagyis kegyelmed örökkévaló a Téged félőkön. Köszönjük, hogy az a kegyelem is felragyogott a mai nappal, amely a hitetlenek, a világ fiai számára is elérhető lett, hiszen felkelt a Nap mindenkre, és Jézus Krisztus még nem jött vissza, hogy ítéletet tartson élők és holtak felett. Köszönjük azt a nagy ajándékot is, hogy jöhetünk Hozzád, mégpedig azért jöhetünk Hozzád, mert Te hívtál és hívsz bennünket szent hívással. Te mondtad és Te mondod ma is örökkévaló igédben, Urunk, hogy „jöjjetek énhozzám mindnyájan”. Bocsásd meg, amikor az ember nem Hozzád megy, nem Hozzád menekül, nem Benned találja meg vagy véli megtalálni élete értelmét, célját, boldogságát, nyugalmát, hanem máshol keresi.

Köszönjük, ha nekünk a Szentlélek úgy munkálkodott a szívünkben, hogy megláthattuk, Hozzád kell jönni ahhoz, hogy életünk legyen, és ahhoz, hogy megkapjuk mindazokat a jókat, amit a Teidnek ígérsz. Köszönjük, hogy aki Hozzád jön, azt semmiképpen ki nem veted, és nem küldöd el magadtól. Köszönjük, hogy olyan sokunkat átöleltél, Urunk, átszegzett kezeiddel. Köszönjük, hogy olyan sokan megtapasztalhattuk, hogy bús sötét éjből, börtönünkből jöve, Nálad szabadság és fény tündökölt, ezért olyan szomorú az, amikor azt mondtad, Úr Jézus, hogy mégsem „akartok hozzád jönni, hogy életetek legyen”. Szomorú a szívünk, amikor sokan nem akarnak jönni Hozzád, az élet forrásához.

Hálás a szívünk, Urunk, hogy mi jöhetünk ezen a reggelen is, kereshetjük a Te orcádat, kereshetjük a Te közösségedet, közelségedet, és kereshetjük az ige áldott tanítását és üzenetét. Légy közöttünk, Urunk! Bocsásd meg a mi vétke-

SZABADÍTÓT TÁMASZTOTT

inket, bűneinket. Töröld el az elmúlt hét engedetlenségeit is, és kérünk Téged, hogy engedj a Te trónod elé, és ajándékozz meg bennünket olyan lelkülettel és olyan lélekkel, hogy figyelemmel hallgassuk azt, amit mondani akarsz nekünk. Hadd lássuk azt, hogy személyesen hozzánk akarsz szólni, velünk akarsz beszélni, drága Urunk. Legyen Tiéd ezért a hála, a dicséret és a köszönet!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a Bírák könyve 1. fejezetének az 1. verséből, és a Bírák könyve utolsó verséből, a 21. fejezet 25. verséből a következőképpen: *„És lőn Józsué halála után, hogy megkérdeék az Izráel fiai az Urat, mondván: Ki menjen legelőször közülnök a Kananeusra, hogy hadakozzék ő ellene?”* *„Ebben az időben nem volt király Izráelben; azért mindenki azt cselekedte, ami jónak látszott az ő szemei előtt.”*

Kedves testvéreim, a Bírák könyvét olvassuk most a Bibliaolvasó Kalauzunk szerint ezekben a napokban vagy hetekben, és ha arra a kérdésre keressük a választ, hogy vajon a Bírák kora milyen volt, akkor azt mondhatjuk, hogy lelki történésekre nézve éppen olyan volt, mint a mai kor. Lehet, hogy a külső körülményekre, vagy tudományra, technikára, életszínvonalra nézve esetleg más volt, mint a mai korunk, de lelki történésekre nézve éppen olyan volt a Bírák kora is, mint a mai korunk.

A Bírák könyve közel 300 év történelmét, történetét öleli fel. A honfoglalás után vagyunk, amikor a bírák vezették Izráelt, akiket az Úr támasztott nekik. Ez nagyon fontos kifejezés, hogy a bírákat az Úr támasztotta, tehát nem választották. Nem demokratikusan, szótöbbséggel vagy szavazattöbbséggel, még csak nem is kétharmados többséggel választották meg a bírákat, és a bírák nem örökölték ezt a szolgálatot, feladatot az apáktól. Nem apáról fiúra szállt ez a tiszt, vagy nem döntötték el előre – mint ahogy sokszor így van ma is –, hanem fontos az igében, hogy az Úr támasztotta nekik! Az Úr adta. Az Úr jelölte ki. Az Úr hívta el. Az Úr kente fel. Az Úr erősítette meg. Hogy várjuk azt, hogy megerősítse az Úr, és áldás legyen az, akit nem az Úr választott? Hogy várjuk azt, hogy egy vezető felkent, Istentől megáldott vezető legyen, ha Isten azt mondja rá: de nem Én küldtem!

Voltak ilyen szolgák, akikre Isten azt mondta: de Én nem küldtem őket! Lehet, hogy a nép jónak látta; lehet, hogy sudár termetűek, szép magasak voltak, mint például Saul; Isten meg azt mondja: de Én nem küldtem őket! Borzasztóak azok a korszakok, amikor esetleg még Isten népe életében is, sőt elsősorban ott, úgy vannak a vezetők, hogy: „Majd eldöntjük!”, „Majd megválasztjuk!” És senki nem kíváncsi arra, hogy az Úr kit támaszt, kit választ, kit hív el, kit szentel meg, és kit állít be a szolgálatba! Mert ha nem áldja meg, akkor hogyan lehetne áldás mások számára? Isten úgy van: megáldalak és áldás leszel! De hogy lehetne áldássá valaki az Úr áldása és tetszése nélkül?

Tehát, a Bírák könyvében nagyon fontos az, hogy az Úr támasztotta ezeket a bírákat, és ez nagy dolog volt a nép előtt is, mert az Úr támasztotta! Ezt azért

kellett elfogadniuk. Nem azért, mert tehetségesek voltak, vagy valamit véghezvittek, nem azért, mert valamihez értettek, hanem azért, mert őket az Úr adta, az Úr támasztotta.

A másik nagyon érdekes dolog, amit a Bírák könyve jelent a mi számunkra, hogy a bírák által adott Isten szabadulást nehéz, külső körülményekből. Őket használta Isten, hogy valamilyen nehéz, külső körülményekből szabadítóul legyenek. Éppen ezért, a Bírák könyve, annak üzenete, mondanivalója is, számunkra előképe a mi Urunknak, Jézusnak, aki nem Áron házából jön majd; aki nem a főpapi örökséget viszi tovább, de aki főpap Melkisédek rendje szerint, és akit Isten küld szabadítóul, hogy megszabadítsa népét annak bűneiből. Így van kijelentve az igében, hogy „ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből”. A Bírák könyve csak utal arra, hogy valamilyen külső szorongatásból, valamilyen külső nehézségből ad Isten szabadulást. Jézus Krisztusban pedig az a szabadító jött el, aki a pokolból, a kárhozatból, az Ördög hatalmából, a kénköves, tüzes tóból akarja az Övéit kiszabadítani és kimenteni.

A Bírák könyve arról szól, hogy Izráel népe elhagyja az Urat, elfordul az Ő Urától, idegen istenek után kezd járni, azokat kezdi tisztelni, és akkor Isten valamilyen büntetést ad nekik. A büntetésben sok nyomorúságot szenvednek el, és elkezdnek kiáltani az Úrhoz. Mikor már elviselhetetlen, akkor elkezdnek könyörögni, rimánkodni, hogy Isten adjon nekik szabadulást ebből. Akkor Isten szabadítót küld, aki odaáll a csapat és a harcok élére. Izráel népének Isten ad szabadulást. Nem a bírák szabadítják meg Izráelt, hanem az Úr, és aztán mikor a nép megszabadul, hamar elfelejti azt, hogy ki szabadította meg őket, és kezdődik minden előről, mert nem lesz már középpontban Isten igéje. Az apák nem tanítják a gyermekeiket az Úr útjára, ahogyan azt Isten pedig elrendelte a Mózes könyvében, és nem tudják már a következő nemzedékek, hogy „kicsoda a mi Istenünk, és mit cselekedett velünk”! Hiszen erre kellett tanítani az apáknak a fiaikat: ki a mi Istenünk, és mit cselekedett velünk! Hogyan hozott ki hatalmas kézzel és kinyújtott karral a mi rabságunkból! Hogyan éltük át az Ő szabadítását, és éppen ezért milyen hállával tartozunk Neki ezért a szabadításért!

Ha Isten igéjét valaki vagy egy nép nem ismeri, akkor nem is tud annak engedelmeskedni, hiszen nem tudja, hogy mi van megírva, mi van előírva! Nem tudja, hogy mit kíván az Úr, mit kíván az Ő törvénye. És ha egy nép nem ismeri meg Isten igéjét, és hogy minek kellene engedelmeskedni, akkor annak mindig megvan a következménye. Nem lehet büntetlenül Isten igéjét semmibe venni, Isten igéjétől elfordulni, esetleg kinevetni vagy kigúnyolni. Tehát, amikor az ember ilyen nyomorúságba kerül, akkor az mindig valaminek a következménye! Ilyenkor meg kellene kérdezni az Urat, hogy miben voltunk engedetlenek, miben vétkeztünk, miben nem figyeltünk, de nagyon sokszor úgy van, hogy az ember mindenre hivatkozik, mindenkiben hibát talál vagy keres, ahelyett, hogy elkezdene keresni az Urat, és elkezdene Neki engedelmeskedni!

A nép mindig a maga hitetlensége miatt került nyomorúságba, de a maga erejéből soha nem tudott megszabadulni ebből a nyomorúságból. Tehát az ember, mindig a maga erejéből, a maga bűne miatt kerül nyomorúságba, de soha

SZABADÍTÓT TÁMASZTOTT

nem tud ebből a maga erejéből megszabadulni! Én a Tisza mellett nőttem fel, ahol nagyon sokan halásztak, amíg a Tiszában sok volt hal. Nagyon sokan varrával halásztak. A varsa egy olyan halászeszköz, amely bevezeti a halat egy hálóba, de onnan a halnak már nincs kiút. A maga erejéből nem tud kiszabadulni, mert tudniillik vissza kellene fordulnia, de a háló is úgy van megcsinálva, hogy nem tud visszafordulni, és nem találja meg a kifelé vezető utat. Befelé nagyon könnyű úszni a halnak, ott semmi akadály nincs, de kifelé már nem tud jönni. Aztán a halnak van egy olyan ösztöne, ha veszélyt érez, akkor mindig a mély víz felé úszik. Itt viszont fordítva kellene, megfordulni és a sekély felé jönni. De az ő kis eszével ezt nem tudja, csak azt gondolja, hogy a mély víz felé kell, és akkor még jobban beljebb úszik a hálóba, mindig beljebb.

Éppen ilyenek a Bírák könyvének emberei, és ilyenek vagyunk mi is testvérek! Ilyen az ember, aki mindig hajlamos arra, hogy a maga járta utat járja, amelyik nem az életre visz, hanem a halálba, mert ahhoz, hogy életre menjen, meg kellene fordulnia! Fel kellene adnia önmagát, az énjét, az óemberét! Halálba kellene adnia, meg kellene tagadnia önmagát, természetét és elképzelését, és visszafelé kellene fordulnia, meg kellene térnie! Az ember önmagát megszabadítani – a Bírák könyve azt mondja –, nem tudja, és nincs is más szabadulás, nincs is más szabadító, csak Isten! Csak az Úr támaszthatott olyan bírákat, de azokat is inkább azért támasztotta, hogy valaki összefogja a népet, valakinek a kezében legyenek láthatólag is a szálak, mert tulajdonképpen mindig az Úr adta a szabadítást! Olyan szép az a bibliai ige, amikor valaki azt mondja: az Úr a szabadítás. Pedig lehetett volna akármilyen jó hadvezér valaki, semmire sem ment volna, ha az Úr nem könyörült volna meg, és nem adott volna győzelmet!

Azért olvastam fel az utolsó verset, mert ez egy kerete a Bírák könyvének. Nagyon érdekes az első vers és az utolsó vers! Az első versben azt olvastuk: Izráel fiai megkérdezték az Urat, hogy ki menjen fel a harcba először; az utolsó vers pedig arról szól: ebben az időben nem volt király Izráelben, azért mindenki azt cselekedte, ami jónak látszott az ő szemei előtt. Vagyis, itt már nem azt olvassuk, hogy elkezdtek kérdezni az Urat, hanem azt, hogy nem kérdezték az Urat. Éppen ezért, mindenki azt cselekedte, ami jónak látszott az ő szemei előtt. De testvéreim, Isten ígéje azt mondja, hogy nekünk nem azt kell cselekedni, ami jónak látszik a mi szemeink előtt, hanem azt, ami az Isten szerint jó! A Biblia azt mondja: az a jó cselekedet, amit Isten elrendel.

Elmondtam már korábban is, hogy a krisnások megállítottak egyszer, mert ételosztásra gyűjtenek. Először visszautasítottam, de azt mondtam magamban, ha másodszor vagy harmadszor is odajönnek, akkor leállok velük beszélni! És harmadszor is csak megtörtént, hogy odajött egy fiatal lány, hogy ételosztásra gyűjt. Mondtam neki: kedves, nem tudok adni! Nem azért, mert nem tudnék, hanem azért nem adhatok, mert amit maguk csinálnak, az nem hitből van! Ami pedig nem hitből van, az az én Bibliám szerint bűn. A Bibliában az áll, hogy ami nem hitből van, ha nem Isten rendelte el, ha nem Jézus Krisztus nevében történik, az bűn. A végén azt mondta nekem ez a lány: azért Krisna, meg Jézus megfér egymás mellett nagyon jól! Aztán már láttam, hogy be kell fejezni, mert

mondtam volna tovább az ígét: „Senki sem szolgálhat két úrnak...” Kövessétek vagy az egyiket, vagy a másikat! Sok bibliai ige van, de úgy megdöbbenett, hogy ők így gondolják, hogy ez a kettő nem zárja ki egymást! Egymás mellé tehetjük Krisnát, meg Jézust, egymás mellé tehetjük Buddhát, meg Jézust.

Nagyon sokan gondolkodnak így. Nem tudom, tudják-e a testvérek, hogy a buddhizmus terjed most területünkben a legjobban! Azért, mert sok naiv lélek azt mondja: abban is van valami jó! De ki szabadít meg téged? Krisna fog megszabadítani? Buddha fog megszabadítani? Egy halott Isten, egy halott próféta fog megszabadítani vagy az élő Úr? Kitől jön a szabadulás? Kié az erő? Két hete hangzott el, hogy „tiéd az ország, tiéd a hatalom, tiéd az erő, tiéd a dicsőség!” Ezt nem mondhatom el Buddháról vagy Krisnáról, hogy övé! Semmi nem az övé! Nincs ereje és nincs hatalma!

A Biblia szerint az a jó, amit Isten elrendelt. Sokan nem értik, és a Bírák könyvét sem fogjuk megérteni, mert még a kedves lelkek is azon akadnak fenn, hogy hogyan lehet ennyi harc, amikor Isten a honfoglaláskor azt parancsolja: ezt a népet irtsd ki! Akkor jön az ember, és mit mond? Ami jónak látszik az ő szemei előtt. Azt mondja: ez szerintem nem jó! Ez nem látszik jónak az én szemeimben! De, testvérek, ki a szabadító? Kitől várunk mindent? Amit Isten elmond, arra az embernek azt kell mondani: igen Atyám, mert így láttad jónak! Elrendeli Jézust a keresztre. És ez jó? Igen, mert Isten ezt rendelte el! Az ember meg sajnálja, és odaáll a kánaániak mellé, akik megették a gyereküket, feláldozták a Moloknak, de Isten megmutatja, hogy a pogányságra ítélet vár.

A hívó embernek azt kell kutatnia: „Uram, mi kedves Neked?” „Mi van a Te dicsőségedre?” Nem arról van szó, hogy ez most az én szememben jó vagy rossz! Hogy' jövök én ahhoz, hogy ítéljek, hogy felülbíráljak, hogy Istennek megfogjam a kezét? Dániel könyvében mondja az ige: ki az, aki megfogná kezét, mit miért cselekszel? Hogy' jövök én ahhoz, hogy Istent felülbírálok? Az ember hajlamos erre: ami jónak látszott az ő szemei előtt...

Mindig sötét kor az, amikor nem arra vagyunk kíváncsiak, hogy mit rendelt el, mit kíván Isten, hanem arra figyelünk, hogy mi látszik jónak a mi szemünkben. Szoktam mondani, hogy az ember lehet humánus, csak hogy nekünk nem humánusnak kellene lenni, hanem hívőnek! Humánus ember lehet hit nélkül is. Ő azt csinálja, amit jónak lát, ami jónak látszik az ő szemei előtt, a hívó meg azt teszi, amit Isten elrendel. A hívó azért van odakötte az Úrhoz, mert mindig azt figyeli, hogy Ő mit rendel el. Mindig azt kell figyelni: szólj, Uram, mert hallja a te szolgád; mert, ha nem te szólsz, ha nem szólsz, akkor honnan tudjam, hogy mit rendelsz el! Ez a Szentírás nekem, mert kíváncsi vagyok, és kutatom, hogy Isten mit rendel el. „Mit akarsz, hogy cselekedjem?” Amikor valaki újjászületik, az az első kérdése, hogy „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” Először is megvallotta: Te vagy az Uram innentől kezdve; Úr vagy az életem fölött, és akkor most már kíváncsi vagyok, mit kell tennem!

Amikor az ember ezt megteszi, azt úgy hívja a Biblia, hogy engedelmesség! Lehet, hogy nincs értelme: „Uram, egész éjszaka halásztunk, és nem fogtunk semmit! Hát ennek nincs értelme! Én halász vagyok, már gyermekkoromban

SZABADÍTÓT TÁMASZTOTT

ezt tanultam, hogy hol kell, mikor kell halászni, meg hogyan! Én vagyok a szakember, „de a Te parancsodra kivetem a hálót!” És akkor jön a felülbírálás, jön az okoskodás, ahogy később Péter azt mondja az Úrnak, amikor elküldené Kornéliuszhoz: semmiképpen nem, Uram! Azt mondja, hogy „Uram”, de azért azt is mondja, hogy „semmiképpen nem”. Aztán az Úr kezelésbe veszi, nem mond le róla, és megtanítja arra, hogy amit az Isten megtisztított, azt ne mondd tisztátalannak! Miért? Azért, mert nem az van, ami jónak látszik a te szemeid előtt, hanem az, amit Én elrendeltem! Az a hit, amikor kíváncsi vagy arra, hogy mit rendelt el Isten; és az az engedelmesség, amikor végrehajtod azt, amit Isten elrendelt.

Tehát, az első vers arról beszél, hogy megkérdezték az Urat, az utolsó vers pedig arról, hogy ez alatt az idő alatt Izráel népe lelkileg visszacsúszott, holott előrefelé kellett volna menniük. Ha tettek is egy lépést előre – ahogy szoktuk mondani –, de kettőt hátra, és a végén már azt cselekedték, ami kedves a szemeik előtt. A történelem arról beszél nekünk, hogy reformáció mindig akkor volt, amikor Isten népe visszacsúszott. A reformáció, az ébredés, a különféle lelki mozgalmak, amelyekben Isten Szentlelke zúgott, és Isten Szentlelke csontokból támasztott élőket, mindig azért volt, mert Isten megkönyörült az Ő népén, amikor visszacsúsztak, és fel akarta emelni, előre akarta vinni az Ő népét. Azt akarta, hogy az Ő népe előre haladjon, növekedjen! Bizonyára sokan ismeritek a verset, hogy „Nőttél-e gyermekem?”

Az Efézusbeli gyülekezetben volt egy csodálatos ébredés, amikor kivitték a mindenféle mágiához kapcsolódó könyveiket a főtérre és elégették. Hiába volt ott a világ hét csodája közül az egyik, az Artemisz templom, és zúgott az egész város, hogy „nagy az efézusi Diána”, Isten adott egy nagy lelki ébredést, alakult egy olyan gyülekezet, ahol Pál egyszer három évig prédikált. Ez nagy ajándék volt! Aztán ott volt Timótheus, ott volt János apostol, mint a gyülekezet vezetői, és amikor 95 táján az öreg János apostol ír, mert Isten leírhatja vele a hét gyülekezetnek a levelet, akkor az efézusiaknak azt mondja: de az első szeretetedet elhagytad – az a mondásom ellened. Eltelt negyven év. Nem olyan sok negyven év! Amikor az efézusi gyülekezet megalakult, negyvenöt, vagy maximum ötven év addig, míg János megírja, hogy „elhagytad...” „Térj meg!” „Térj vissza!” „Összementél.” „Nemhogy nőttél volna, nemhogy nagyobb lenne a fényed, már csak olyan vagy, mint a pislogó gyertyabél, meg a megrepedt nád, de én könyörölni akarok rajtad!” Olyan jó az ige üzenete, hogy a megrepedt nádat nem törli el, a pislogó gyertyabelet nem oltja ki!

Ismertem olyan kedves hívő atyafiakat, akik tényleg nagyon visszaestek, aztán az életük egy pontján Isten megújította őket. Új tüzet gerjesztett bennük és megújultak. Kívánom, hogy ilyen legyen az életünk, amikor megújulunk, új tüzet fogunk! Vegyük takarékról teljes lángra magunkat és nem fordítva, hogy teljes lángról takaréokra, mert olyan Urunk van, akitől kérhetjük: ó, Seregek Istene, újíts meg bennünket! Vagy, ahogy a galatáknak mondta Pál: de hamar elfordultatok az evangéliumtól! Kicsoda igézett meg titeket, hogy ilyen hamar? Magyarországon is voltak olyan kis felekezetek, amelyek körülbelül száz éve

alakultak, és elindultak a hitben. Akkor volt egy ilyen mondás: a magyar református egyház elvetélte az ébredést. Ez nagyon jó kifejezés, de nagyon szomorú is, hogy a XX. század elején a magyar református egyház elvetélte az ébredést, nem akart édesanya lenni. Nem akart szülni gyermekeket, hanem bezárta méhét a Szentlélek előtt. Akkor jöttek a baptisták, és jöttek a többiek, akik vágyakoztak élet után, akiket az élő ige megszólított, és én azt mondtam egyszer nekik: várjatok csak, eltelik egy pár évtized! Én még hallottam azoknak a hívő öregeknek az imádságát a falunkban, akik az 1920-as, meg 1930-as években lettek hívőkké. Testvérek, olyan imádságok voltak, hogy én lelkipásztorként, teológusként csak szégyenkeztem, hogy mikor fogok így imádkozni! Aztán hallottam a következő, meg az utána következő nemzedékek imádságát, vagy inkább úgy mondom, hogy már nem hallottam. Nagyon áldott az, amikor valaki fehér ruhában megvallja a hitét, de jön a következő nemzedék, jön a világ csábítása, jön a XX. meg XXI. század csábja, amely beolvasztja őket! A következő nemzedékekben már nem láttam azt a lelkesedést, azt a hitet, azt a reménységet. Így volt a reformációkor is, így volt az ébredéseknél: zúgott az Úrnak Lelke, mennyből alájövő, aztán mi is úgy jártunk sokszor, meg Isten népe is, hogy már nem kérdezte az Urat, hanem azt cselekedte, ami kedves az ő szemei előtt!

Végül, hadd fejezzem be azzal ezt az ígét, mert ha Isten éltet, akkor jövő vasárnap folytatjuk: „Ebben az időben nem volt király Izráelben; azért mindenki azt cselekedte, ami jónak látszott az ő szemei előtt.” Mit jelent ez? Azt, hogy úgy gondolták, az a megoldás, hogy király legyen. Arra vezették vissza, azért történik mindez, mert nincs király. Majd jön Sámuel könyve; a történet folytatódik, amikor megtörténik a királyválasztás, azért, mert nem Sámuelet utálták meg vagy vetették meg, hanem az Urat, de a Bírák könyve azzal fejeződik be, hogy mindez azért van, mert nincs király. Dehogy azért volt! Hát volt nekik királyuk, még a Mózes könyvében úgy vallották: az Úr a mi bíránk, az Úr a mi királyunk, Ő tart meg minket. Most meg azt mondják: ez azért van, mert nincs király. Látjuk, hogy csalárdabb a szív mindennél! Amikor az ember azt mondja: ez azért van, mert ha a feleségemnek más lenne a természete vagy a férjemnek! Ez azért van, mert a gyermekeim engedetlenek! Nem. Azért van, mert a szívünk olyan! És azt hisszük, az a megoldás, hogy „adj nekünk királyt”, mert oda vezetjük vissza, hogy nincs király! Oda kellett volna visszavezetni, hogy az Úr királyságát megvetettük, az Úr uralmát elutasítottuk!

Éppen ezért, azt mondja nekünk Isten igéje, hogy az ember máshonnan nem várhat megoldást. Tehát, nem a királyság lesz a megoldás, nem a királyválasztás lesz a megoldás, hanem az lett volna a megoldás, hogy „Jöjj, királyom, Jézusom, Szívem, íme, megnyitom. A gonosztól óvj te meg, Meg ne rontson engemet!” De mivel már megrontott, ezért: „Véreddel, mely el-, kifolyt, Mosd le rólam, ami folt!” – ismeritek az éneket. De ugyanezt mondja az ige is! A megoldás az, hogy „Királyné, Jézust, koronázzátok!” Ő üljön a trónon, Ő uralkodjon, Ő vezessen, Ő szenteljen meg mindenestől, és mi az Ő uralkodása alatt boldogok legyünk! Ezért térjünk vissza az Úrhoz; ismerjük el az Ő királyságát,

SZABADÍTÓT TÁMASZTOTT

hogy könyörüljön, felemeljen, hogy hozzánk forduljon és áldássá tegye az életünket!

Ámen.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel magasztalunk Téged, hogy kegyelmed meg-megújult akkor is, amikor a nép elfordult Tőled, a maga útját járta és a maga feje után ment. Köszönjük, Urunk, hogy Te gondoskodtál arról, hogy szabadító legyen, mert könyörülő Isten vagy, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű. Mi is áldunk Téged, hogy nagy szabadítót támasztottál nekünk, sokkal nagyobb, mint Gedeont, mint Sámson, vagy Jeftét, vagy Debórát, vagy a többieket, mert olyan bírót támasztottál, aki a Te Fiaid volt: szent, büntelen, aki király örökké. Akit nem választottak, aki nem Áron házából való, aki kívülről jött, aki a mennyekből szállott alá ide hozzánk: a nyomorúságba, a bűneink következményei közé, abba a vergődésbe, amibe belekerült az életünk, azért, hogy szabadulást adjon, és szabadulásként örök életet, üdvösséget készítsen el az Övéinek. Áldunk Téged Őérte, a mi Urunkért, Jézusért. Add, Urunk, hogy mindenkinek személyesen megváltója, királya, ura lehessen, és ura legyen, az Úr Jézus Krisztus.

Kérünk Téged, Urunk, hogy áldd meg életünket. Kérünk Téged a szabadságon levőkért, pihenőkért, a csendeshéten levőkért, Urunk. Kérünk Téged a nyári alkalmakért is, magyar népünkért, vezetőinkért. Kérünk Téged, Urunk, az egész világon szétszóródott magyarságért, nemzetünkért. Kérünk Téged, hogy könyörülj meg rajtunk, hogy ez a nép elkezdjen Téged keresni, az élet forrását; hogy megtérjen a bálványimádásból; hogy megtérjen az idegen istenek tiszteletéből; Ó, Uram, olyan csoda, hogy nem törölted még el ezt a népet. Olyan csoda, hogy könyörültél még.

Hódolunk Előtted, mennybéli nagy Isten, drága mennyei Atyánk, mert valóban a Te kegyelmességed az, hogy még nincsen végünk. Könyörülj meg rajtunk. Adj lelki örömet. Add nekünk, hogy új életben járjunk. Szabadíts, tisztíts, szentelj a Te igéddel.

Ámen.

156. ének

1. Úr Isten, mi sok szükségét Érezvén körülöttünk,
Segedelem-kérés végett E szent helyre feljöttünk.
Uram, a könyörgőnek Illesd meg szívét és száját,
A téged tisztelőnek Áldd és szenteld meg munkáját.